

Veer F4

De miezer veegt het licht van de aftelklok uit. De gele getallen tikken af, en op elke vijfde seconde bonkt de boeg tegen een meerpaal. Nog 1.5 minuut. Niels weet van drukke dagen dat hij minder dan 30 seconden nodig heeft om naar de Senseo onderaan de trap te schieten, maar er is nu niets beters te doen. Hij doet het rustig aan.

Het apparaat zoemt terwijl hij het slot op de deur naar het ruim opent. Buiten het keukentje staat een volle vuilnisbak. Zal hij? Nee. Het is verdorie zondagochtend, half vier, januari en de laatste vaart van deze dienst. Aan de andere kant van het ruim ligt al zo'n vijf retourtjes een man tussen twee volgestouwde shoppers in een hoek. Niels gunt hem nog tien beschutte minuten in het wiegen van de boot. Door het beslagen raam ziet hij de lichtjes van Centraal Station. Straks zal hij de man daar weer afzetten voordat de boot naar de haven moet en hijzelf naar huis kan.

Als voorbereiding op zijn pensioen werden zijn diensten afgebouwd, maar sinds het vaderschapsverlof van zijn collega vaart Niels juist meer dan eerst. Vroeger gaf zijn vriendin tegengas als hij veel nachtdiensten aannam. Inmiddels slaapt ze door als hij 's ochtends in hun bed stapt. Misschien wil ze wel dat hij haar wakker maakt, bedenkt Niels. Ze verwacht wel vaker dingen waar hij niets vanaf weet.

Minder dan twintig seconden. Terug in zijn kapiteinsstoel zet Niels de motor aan. Onder de rits lantaarnpalen aan de weg flitst een fatbike. Hij weet dat die afstand net langer duurt dan wat de klok nog toestaat, maar hij is de kwaadste niet. Daar heeft hij direct spijt van. Op de gele streep blokkeert de fatbike de laadklep. Niels schiet naar de microfoon om de jongen aan te spreken, maar ziet dan een tweede koplamp naderen. De jongen op de klep loert naar boven, roept iets. Niels kijkt terug vanuit zijn duistere cabine en start de zwaailichten om de druk op te voeren. Rotjongens.

Gelukkig kiezen ze niet de kant van de shopper-man. De jongen met een zwarte muts blaast een wolk rook uit, waarop de ander de vape afpakt om er zelf aan te lurken. Ze trekken aan elkaar terwijl ze de fietsen tussen hun benen balanceren. De Muts grijpt naar de bil van de ander. Dronken, besluit Niels. Hij meert af.

Er zijn geen sterren, wel logo's van hotelketens en een paar felverlichte woonkamers van onoplettende stadbewoners. Niels zou zelf nooit voor de strakke spotjes kiezen die hij steeds vaker in die plafonds langs ziet komen. Hij was erbij, in 2002, toen de NDSM-F4 Veer er kwam. Geen idee hoe vaak hij sindsdien heen en weer heeft gevaren. Op borrels grapt hij dat hij door de veryupping nooit van werkplek hoeft te veranderen voor een 'change of scenery'.

Het ruim is op het scherm met camerabeelden in verschillende vakjes gehusseld. Linksonder ligt de shopper-man, maar midden-rechts wordt op de trossenkast druk bewogen. Zijn ze nou aan het worstelen? Meestal laat Niels passagiers hun gang gaan tot het echt uit de hand loopt. Hij geeft even extra gas. De jongens grijpen elkaar vast om te blijven staan. Ze zeggen iets waarom ze moeten lachen. Dan vangen ogen van de Muts de camera. Geschrokken kijkt Niels weg.

De grootste bocht is genomen. Verderop het water glitteren lichtjes van de haven voor het Buiten IJ. Daarachter Pampus, het Markermeer. De elektrische motor zou het met deze westenwind misschien wel tot Flevoland halen, speculeert Niels. Maar ja, dat is niet het punt van een pont.

Uit het trapgat klinkt gebonk en gepiep van wrijving op glas. De jongens worden nu gevangen door de camera die op de deur van de keuken is gericht. Ze stoten grof tegen elkaar. Ze lachen niet meer. Als de Muts door zijn knieën zakt, hoort Niels de ander weer met zijn rug tegen het raam botsen. De handschoenen van de jongen bewegen op het ritme en duwen de Muts dieper omlaag. 'Jezus', zucht

Niels als hij tot zijn ontzetting zijn eigen billen op reflex aanspant. In hem begint het te kloppen. Ze weten toch dat hij ze kan zien? Hij drukt op de microfoon om het af te kappen, maar twijfelt. Heeft hij de deur wel goed op slot gedaan?

Ook de wind beukt dus Niels rukt aan het roer. De staande jongen is klaar maar kijkt niet tevreden. De Muts spuugt een flinke klodder op de grond en kijkt van zijn knieën omhoog naar Niels, maar die moet nu *echt* even op het water letten. Bijna. Ze moeten zo wel van boord zijn als hij de shopper-man wakker maakt. Anders kan die zelfs mee naar de haven, dan hoeft Niels helemaal niet meer naar beneden. Hij overweegt; maakt het uit waar je een dakloze afzet?

De motor brult om niet af te drijven, maar de boeg klotst toch tegen een meerpaal. De fatbikes vallen om en beginnen hysterisch te loeien. Panisch rennen de jongens naar het voordek. 'Wat had je dan gedacht.' mompelt Niels terwijl hij de klep laat zakken. Zijn sirene overstemt die van hen.

De jongens rijden de stad in. Niels kan weer ademen, hij hoeft de shopper-man niet te ontvoeren. Voorzichtig loopt hij de trap af en probeert: het slot zat er gewoon op. Hij kijkt door het ruim. Op de grond glanst de witte klodder in het TL-licht. Na een rondje over het dek tikt hij de shopper-man aan. Die gooit de shoppers over zijn schouders en banjert mompelend de pont af.

Niels zet nieuwe koffie. Hij gaat in de stoel aan de andere kant zitten en kijkt even over zijn schouder naar de kade. Langs het fietspad groet de shopper-man een andere shopper-man. De klep kiepert, de boot meert af. De glitters van het Buiten IJ lonken. Thuis wordt er toch doorgeslapen, hij wordt niet gemist. Niels wil nu toch even kijken hoe ver de F4 kan gaan.